

HAI SẮC HOA TI GÔN

NHẠC : VÕ TÁ HÂN

THƠ : T. T. KH

Chậm vừa

Một mùa thu trước, mỗi hoàng hôn
Nhật cánh hoa rơi chẳng thấy buồn

Nhuộm ánh nắng tà qua mái tóc
Tôi chờ người đến với yêu đương

Người ấy thường hay ngắm lạnh lùng
Đải đường xa vút bóng chiều phong

Và phương trời thăm mờ sương cát
Tay vớt giấy hoa trắng chạnh lòng

Người ấy thường hay vuốt tóc tôi
Thở dài trong lúc thấy tôi

vui Bảo rằng: "Hoa dáng như tim võ,
Tôi sợ tình ta cũng võ

Dm

thôi! Thuở ấy nào tôi đã hiểu gì Cánh hoa tan tác của sinh

G C

ly Cho nên cười đáp: "màu hoa trắng Là chút lòng trong chẳng biến suy!"

Dm C Em Am

Nào biết một đi một lỡ làng Dưới trời đau khổ chết yêu đương

Dm G

Người xa xăm quá tôi buồn lắm Trong một ngày vui pháo nhuộm đường

C Dm C

Từ đây thu rồi thu lại về Lòng tôi còn giá đến bao giờ

Am Dm G C

Chồng tôi vẫn biết tôi thương nhớ Người ấy, cho nên vẫn hững hờ

Em

Tôi vẫn đi bên cạnh cuộc đời Ái ân nhạt nhẽo của chồng

Am

tôi Và từng thu chết từng thu chết Vẫn dấu trong tim một bóng

Dm

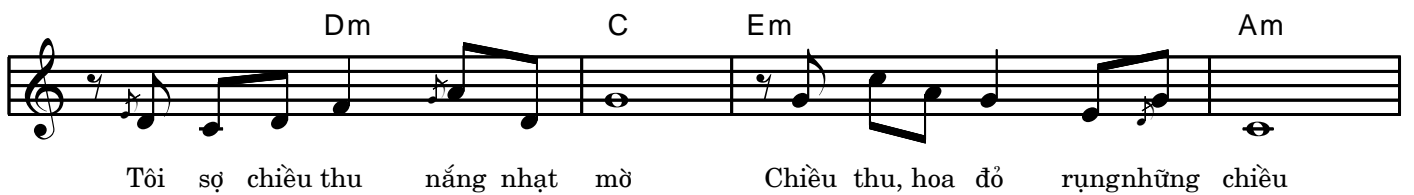
người Tôi nhớ lời người đã bảo tôi Một mùa thu trước rất xa

G C

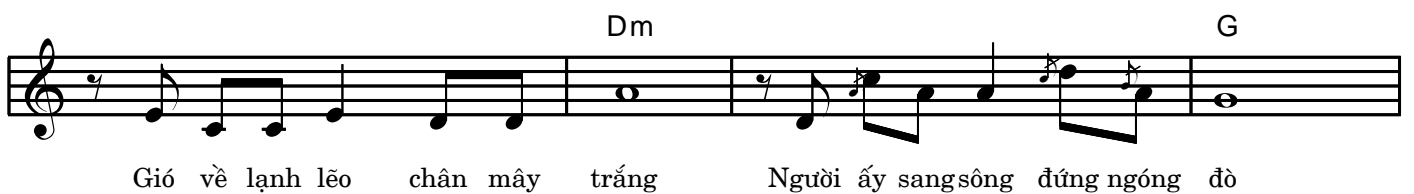
xôi... Đến nay tôi hiểu thì tôi đã Làm lỡ tình duyên cũ mất rồi!

Dm C Em Am

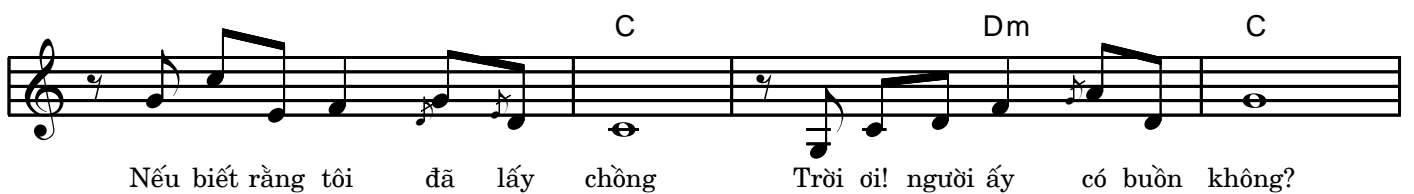
Tôi sợ chiều thu nắng nhạt mờ Chiều thu, hoa đỏ rụng những chiều

Dm G

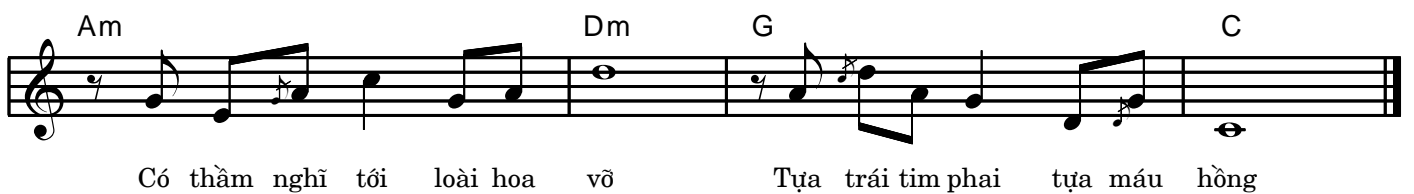
Gió về lạnh lẽo chân mây trắng Người ấy sang sông đứng ngóng đò

C Dm C

Nếu biết rằng tôi đã lấy chồng Trời ơi! người ấy có buồn không?

Am Dm G C

Có thầm nghĩ tới loài hoa vô Tựa trái tim phai tựa máu hồng